

7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) har nævnt, Udgiften kommet ned paa et noget beskednere Beløb, og det er ganske naturligt, at det, som man kalder Nedskaering, men som i Virkeligheden kun er en Tilpasning af Statens Udgifter til det nye Prisniveau, ogsaa maa finde Sted paa dette Omraade. Men her ud over har vel ogsaa det virket, at man desværre maa sige, at det storslaaede Eksperiment i mangt og meget er mislykkedes. Det er gaaet saaledes, at man fik et stort, glimrende teknisk Apparat, men Udbyttet har ikke staaet helt i Forhold dertil. Det er ganske mærkeligt i en Tidsalder, som i den Grad er præget af Teknikken som vor — thi Teknik betyder netop at opnaa det størst mulige Resultat med de mindst mulige Midler —, da at se, hvorledes man her skabte et vældigt Apparat, men at Resultaterne af denne Maskines Arbejde i Virkeligheden er saa ringe. Den ærede Ordfører for Venstre har allerede i saa Henseende peget paa forskellige Resultater af rent negativ Art. Jeg maa sige, at for mit Vedkommende stiller det sig saaledes — og jeg tror, det for alle Lægmands Vedkommende naturligt stiller sig saaledes —, at man maaler Diplomatiets Gerning, den udenrigsministerielle Styrelses Gerning, efter, hvad der opnaas. Det hedder saa smukt: Pour moi je préfère les médecins qui sachent guérir et les peintres qui sachent peindre, jeg for mit Vedkommende foretrækker de Læger, der kurerer, og de Malere, der kan male — det sidste er maaske ejendommeligt at sige med den nuværende Ledelse for Akademiet for de skønne Kunster. Men saaledes var den gamle Opfattelse, og i Overensstemmelse dermed maa jeg sige, at jeg foretrækker de Diplomater, der kan opvise Resultater.

Der er peget paa Forholdet overfor Tyskland, og overfor Spanien har det selv samme været Tilfældet, skønt vi efter min Mening begge Steder sad med særdeles gode Kort paa Haanden. Skønt Mestbegunstigelsen i Forholdet til Tyskland var et særdeles godt Kort — og det samme gælder overfor Norge —, kan jeg ikke se, at Danmark, naar det kom til en handelspolitisk Konflikt, nogen Sinde bar Sejren hjem. For en Del beror det vel paa, at det umiddelbart efter, at Loven af 1921 var vedtaget, gik saa trangt med at faa Loven ført ud i Livet. Der var en kort Periode, den korte Periode, i hvilken Loven blev ført ud i Livet, der saa at sige afgav et Eksempel paa, hvad en herskesyg Administration formaar overfor en Lovgivning, som har de bedste Hensigter. Da Brutus holdt sin bekendte Tale om Cæ-

sar, roste han ham i høje Toner, tillagde ham alle mulige Dyder, men sagde saa til sidst, at han var herskesyg, derfor dræbte han ham. Og en herskesyg Administration er den moderne Parlamentarismes virksomste Fare, fordi det er en Fare, der kommer indefra. Endnu den Dag i Dag er der noget, der hedder Kancellivælde. Overfor de skiftende parlamentariske Ministre har man undertiden Fornemmelsen af, at der staar den store Bøjgen, der vinder med Lempe, vinder uden at kæmpe. Og hvad nu specielt Udenrigsministeriet angaar, er der, skønt store Fremskridt er gjort, hvad ingen villigere skal indrømme end jeg, dog endnu lidt tilbage af den gamle Tradition, hvorefter Udenrigsministeriet er noget saa ubeskrivelig fornemt, noget saa eksklusivt. Som ædle Planter kendes kan paa deres Blomst eller Blad, saa kendes en Mand fra Udenrigsministeriet paa et jeg ved ikke hvad — hedder det —, og det er i og for sig meget rigtigt. Men det er ikke, som der staar i Visen: „et Stempel, Naturen gav“ Udenrigsministeriet, det er noget mere udvortes, en vis manière d'être. Der har dannet sig en moderne Type, som jeg vil kalde: Prince Fleur de Lys! Jeg maa sige, jeg foretrækker langt den gamle Type af Diplomat, som ærligt vedkendte sig, at de ikke havde nogen særlig Forstand paa, knap nok Interesse for, økonomiske Begreber og heller ikke følte sig som dem, der særlig var sat til at skulle hjælpe handelspolitisk, men som, naar Lejlighed gaves, paa gammel pligttro Embedsmandsvis stillede deres Indfyldelse, deres udmærkede personlige Forbindelser, deres personlige Pondus, deres formsikre, finskoledede Optræden til Raadighed for den, der søgte Oplysninger af enhvermæssig Art, af handelspolitisk Art, eller som ønskede at foretage sig noget erhvervspolitisk. Nu derimod den nye Type, ja, den ved vi alle sammen erkender villigt og aabent, at Handelspolitikken er Ledestjernen. Men det kan ikke nytte noget; jeg vil sige, det er oven i Købet farligere, end hvis den vilde sige: ja, det er noget, som vi ogsaa kan tage med ved Tid og Lejlighed — naar den dog ikke *handler* i Overensstemmelse dermed.

Jeg erindrer, hvor forbavset jeg f. Eks. har været ved at opdage, at man under vor store, udviklede Valutakrise ikke kunde faa noget at vide om, hvordan Valutaforholdene var i Svejs og Østrig — jeg nævner netop disse to Lande, fordi jeg havde Lejlighed til der personlig at undersøge Sagen —, om det Spørgsmaal, hvorfor Svejs i Modsætning til os kunde holde sin Valuta